

Chuồng gà và... sự giác ngộ

ISSN: 2734-9195 14:10 30/05/2025

Trong cuộc sống tu tập, mỗi người học Phật đều nên thực hành như vậy: học từ sai lầm cũ, biết ơn những gì đã có và không ngừng chuyển hóa đời sống mình thành một điều gì đó tươi đẹp hơn, không chỉ cho bản thân, mà còn cho mọi người xung quanh.

Chúng tôi vừa đón thêm một lứa gà con mới về trang trại. Những cô gà mái trước kia, theo thời gian, đã dần ngừng đẻ trứng. Một vài con đã qua đời do tuổi già. Những con còn lại thì sức khỏe giảm sút, trứng cũng ngày một ít hơn.

Dù sao, đó cũng là điều tự nhiên của đời sống. Những “lão bà” gà ấy vẫn được chúng tôi chăm sóc, an dưỡng tuổi già. Nhưng để đảm bảo lượng trứng cần thiết, tôi buộc phải bổ sung thêm một đàn gà mới.

Và điều đó cũng có nghĩa: *tôi cần làm thêm một cái chuồng gà mới.*

Chuồng cũ thực ra vẫn dùng được. Nó chống thú hoang rất tốt, giữ ấm vào mùa đông và mát mẻ vào mùa hè. Nhưng nó... xấu tệ. Đúng kiểu chắp vá của một

Frankenstein (*), vừa là đồ mua sẵn, vừa là vật liệu nhặt được trong kho, lắp ghép đủ cách cho tạm dùng.

Phần chính là một bộ chuồng gà lắp ráp tôi mua ở cửa hàng gần nhà. Khi thả gà vào, tôi thấy quá chật. Thế là tôi làm thêm một bãi chạy bằng lưới, cho bọn gà có chỗ chạy nhảy thoải mái.

Nhưng rồi lại nảy sinh vấn đề.

Vào mùa hè, nắng gắt khiến bọn gà nóng nực. Chưa kể lũ chim ưng cứ rình rập từ trên cao. Tôi lại căng thêm lưới sắt phía trên và phủ bạt để che nắng.

Kết quả là lũ gà có một không gian khá an toàn và tiện nghi. Nhưng với con người thì lại bất tiện. Mỗi lần vào cho ăn, thay nước là phải cúi lom khom, quần áo có khi vướng vào lưới, chẳng dễ chịu chút nào. Chuồng cũ đã phục vụ nhiều năm rất tốt, nhưng nay rõ ràng là cần thay mới.

Hình minh họa tạo bởi AI.

Tuy nhiên, tôi vẫn có một chút tự hào về “tác phẩm” ban đầu ấy. Nó đã bảo vệ đàn gà khỏi nắng hè gay gắt, rét đông buốt giá và cả lũ chồn, cáo, chim săn mồi.

Và điều đáng quý nhất, là trong suốt thời gian tự tay làm, sửa, cải tiến chuồng ấy, tôi đã học được rất nhiều. Giờ đây, tôi có đủ kinh nghiệm để dựng nên một phiên bản tốt hơn.

Nói cách khác, nếu không có những va vấp từ chuồng cũ, tôi không thể có được bản thiết kế chuồng mới như hôm nay. Và rõ ràng, một cái chuồng dở dang vẫn tốt hơn là không có cái nào.

Từ chuông gà đến thiền quán

Là người học Phật, chúng ta thường có khuynh hướng dần vật vì những sai lầm trong quá khứ. Những khoảng lặng trong thiền định hay khi bước thong dong giữa thiên nhiên, có thể trở thành dịp để trí nhớ tua lại những lựa chọn năm xưa, mà dưới ánh sáng chói chang của Chính pháp, đôi khi khiến ta ngượng ngùng.

Nhưng cần nhớ rằng: tại mỗi thời điểm, ta đều hành xử theo cách tốt nhất có thể, với vốn hiểu biết, hoàn cảnh và nguồn lực mình có vào lúc đó. Rất hiếm khi ngay lần đầu tiên ta đã có được giải pháp hoàn hảo cho một vấn đề.

Phần lớn mọi thứ đều cần nhiều lần thử, sai, sửa, trước khi chúng ta có thể mỉm cười hài lòng. Và dĩ nhiên, chúng ta cần sửa sai, bù đắp và xây dựng điều tốt đẹp hơn. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc tự hành xác bằng cảm giác tội lỗi mãi mãi.

Điều lành nhất, là ta nhìn lại một cách trung thực, thừa nhận lỗi lầm, nhưng cũng đừng quên những nỗ lực tích cực ta từng có, dù nhỏ bé hay chưa trọn vẹn.

Một thứ không cần hoàn hảo để trở nên có giá trị. Điều đó đúng với chuông gà, vườn rau và nhất là với con người.

Khi nhìn lại hành trình đã qua một cách tỉnh thức, ta học được bài học để kiến tạo một tương lai ý nghĩa hơn. Và ta xứng đáng được vỗ nhẹ vào vai, vì những bước tiến đã đạt được.

Chuông gà mới mà tôi sắp dựng sẽ nhắc tôi nhớ về những bài học từ chuông cũ. Và đó sẽ là niềm vui, vì tôi biết: mình đang vận dụng điều đã học để làm điều gì đó tốt hơn.

Tôi cũng sẽ dành chút thời gian để cảm ơn chuông cũ, người bạn trung thành của bao mùa sương nắng.

Trong cuộc sống tu tập, mỗi người học Phật đều nên thực hành như vậy: học từ sai lầm cũ, biết ơn những gì đã có và không ngừng chuyển hóa đời sống mình thành một điều gì đó tươi đẹp hơn, không chỉ cho bản thân, mà còn cho mọi người xung quanh.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Tác giả: **Sensei Alex Kakuyo**/Chuyển ngữ và biên tập: **Giác Tâm**

Nguồn: buddhistdoor.net

* **Frankenstein** của Mary Shelley được xuất bản lần đầu tiên vào năm 1818 và là tác phẩm có ảnh hưởng lớn trong thể loại khoa học viễn tưởng và Gothic. Cuốn tiểu thuyết kể về nhà khoa học đầy tham vọng Victor Frankenstein, người được thúc đẩy bởi mong muốn vượt qua cái chết và khám phá những bí mật của cuộc sống, đã tạo ra một sinh vật giống người từ các bộ phận cơ thể được hồi sinh. Câu chuyện mở ra thông qua một loạt các lá thư và lời kể, kể lại hành trình của Victor và hậu quả của việc tạo ra ông. Lấy bối cảnh là châu Âu vào cuối thế kỷ 18, cuốn tiểu thuyết khám phá các chủ đề về đạo đức khoa học, bản chất của sự quái dị và hậu quả của việc đóng vai trò là thần thánh.